

JOLANDA
HAZELHOFF

Party *in*
Parijs

Een weekendje weg.

Zij besluit de stoute schoenen aan te trekken...

Romantisch, charmant en vol humor

PARTY IN PARIJS

Lees ook de andere chicklit-uitgaven van
Uitgeverij Zomer & Keuning

IRIS BOTER
Reünie in Rome
Gelukkig gestoord

MARIËLLE BOVENKAMP
Holiday blues
Dubbel verliefd

MARIJKE VAN DEN ELSSEN
Leuk voor één nacht
Gek van jou

PETRA KRUIJT
Gemma & partners

MIA LAND
Rondje!
Tot ziens!
Ik wil!

MARIËTTE MIDDELBEEK
Dior & dennenbomen
Lovalicious
Hex!

ELS RUITERS
Liefde in de steigers
Balletschoenen en boxershorts
Ik snap you not!

RIANNE VERWOERT
Trouw(en)
Match?!
Schikken of stikken

Jolanda Hazelhoff

Party in Parijs

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 525 1

NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen

Omslagfoto: Tom Grill, Getty Images

© 2010 Uitgeverij Zomer & Keuning, Kampen

www.jolandahazelhoff.nl

www.nederlandsechicklit.nl

Alle rechten voorbehouden

Proloog

‘Duzzz uitgerekend jij hebt geen date voor vanavond?’ De getuige van de bruidegom priemt met zijn wijsvinger vlak voor het gezicht van Kittana Wallenburg. Zijn ogen staan een beetje scheel. Eigenlijk heeft ze zin om de inhoud van haar glas over zijn blauwe overhemd te gooien. Wel zonde van een heerlijke rode wijn. ‘Jij bent toch die chick van dat datingbureau?’ gaat meneer de getuige verder. De woorden rollen lallend uit zijn mond en ze deinst iets achteruit bij het ruiken van zijn drankadem. Als antwoord daarop wankelt hij dichter naar haar toe.

‘Het is een relatiebemiddelingsbureau en ja, ik heb Tom en Ankie aan elkaar gekoppeld,’ zegt Kittana. Haar blik dwaalt over de schouder van meneer de getuige naar de dansvloer waar het bruidspaar met elkaar danst terwijl ze elkaar verliefd in de ogen staren. Ze richt haar aandacht weer op de getuige. Was hij niet Toms beste vriend? Of zijn broer? Ze weet het niet meer zeker. Voor de tigste keer die avond baalt ze dat ze zonder date naar deze trouwerij is gekomen. Niet echt goede reclame als je een eigen relatiebemiddelingsbureau hebt. Daar komt bij dat het niet haar idee van een leuke tijd is, alleen naar een bruiloft gaan waar je behalve het

bruidspaar niemand kent.

‘Misschien kun je jezelf aan mij koppelen? Izzz dat geen goed idee?’

Kittana trotseert de drankwalm en buigt haar gezicht iets dichter naar hem toe. ‘Eigenlijk,’ zegt ze, ‘lijkt me dat een heel, heel slecht idee.’

‘Jammer,’ is het commentaar.

Hoofdschuddend draait Kittana zich om en loopt naar de overkant van de feestzaal, waar ze haar halfvolle glas op een van de statafels neerzet. Zelf leunt ze er een beetje half tegenaan terwijl ze het feestgedruis in zich opneemt. De band speelt *Bed of Roses* van Bon Jovi, hét liedje van Tom en Ankie zoals ze inmiddels weet, en de dansvloer is volgestroomd. Wat een feest en wat een mensen, constateert ze. Tom en Ankie hebben werkelijk alles uit de kast getrokken. Het geluk straalt van ze af. Een gevoel van trots overspoelt Kittana. Zij heeft deze twee mensen bij elkaar gebracht. De rest hebben ze natuurlijk zelf gedaan, maar zonder haar zouden ze hier nu niet hebben gestaan. Bij nader inzien was het helemaal geen slecht idee om op de uitnodiging in te gaan.

Er zoemt iets in haar handtas. Ze haalt haar pas aangeschafte iPhone eruit.

‘Hé Jen,’ zegt ze als ze opneemt.

‘Even testen of je iPhone het doet. Ik dacht dat je het wel leuk zou vinden als ik je even belde. Hoe gaat het daar?’ vraagt Jennifer.

‘Behalve een zeer aanhankelijke, maar wel erg dronken getuige is alles hier oké. Wel veel klef gedoe. Ik denk dat ik zo maar ga.’ Kittana neemt snel een slok van haar glas wijn.

‘Kittana, die mensen zijn net getrouwd. Natuurlijk doen ze klef. Wacht maar tot jij gaat trouwen.’

‘Dan zal er zich toch snel een gegadigde aan moeten bieden. Om eerlijk te zijn word ik er doodmoe van alleen naar dit soort gelegenheden te moeten gaan. Maandag is mijn

vader jarig, moet ik ook de hele avond alleen door zien te komen.’

‘Ik heb zwaar medelijden met je. Ik moet hangen. Ik spreek je snel!’

Kittana speelt nog even wat met de spelletjes op haar iPhone. Als twee vrouwen bij haar aan de tafel komen staan, drinkt ze snel haar glas leeg. Ze werpt een blik op haar horloge. Elf uur. Eigenlijk vindt ze dat wel een redelijk tijdstip om te vertrekken. Ze knikt de vrouwen toe en besluit het bruidspaar op te zoeken om afscheid te nemen.

In haar appartement is het donker. Ze laat de voordeur in het slot vallen en drukt snel de lampen in het kleine halletje aan. Dat is beter.

Ze trekt haar schoenen uit en wrijft over haar pijnlijke voetzolen. Waarom zitten hippe schoenen nooit lekker? In haar slaapkamer trekt ze haar rok en blouse uit, stroopt de panty's van haar benen en schiet haar joggingpak aan. Er bestaat niets beters dan thuiskomen na een lange dag om je dan fijn in je oude kloffie op de bank te nestelen. Een zak chips binnen handbereik, een Buffy-dvd in de dvd-speler en...

Nee hè!

In de hoek van haar slaapkamer, schuin boven haar bed, zit een spin. En niet zomaar een spin, nee, hij is minstens zo groot als haar vuist. Oké, haar duim dan. Hij is in ieder geval groot. Ze kan natuurlijk gewoon in de woonkamer gaan zitten, misschien dat dat beest dan verdwenen is als ze naar bed gaat. Maar de gedachte dat hij zich ergens zal verstoppen om in het donker weer tevoorschijn te komen, spreekt haar niet echt aan. Heeft iemand haar niet eens verteld dat spinnen in je mond kruipen tijdens je slaap?

Tijd voor drastische maatregelen. Ze heeft er een hekel aan om insecten dood te maken en meestal vindt ze wel een

oplossing om ze uit het raam te gooien, maar deze spin is gewoon te groot. De gedachte alleen al, dat ze dicht bij dat beest in de buurt moet komen, jaagt rillingen over haar lichaam. Op zo'n moment zou een stoere man in huis wel van pas komen.

Ze haalt de stofzuiger uit haar logeerkamertje, dat eigenlijk dienst doet als opbergruimte annex inloopkast, en richt de slang op de spin. Hier heeft ze geen man voor nodig!

Ze drukt de stofzuiger aan en wendt haar hoofd af. Als ze weer kijkt, is de spin verdwenen.

1

De wekker is genadeloos de volgende morgen. Kittana slaat blindelings met haar arm naar haar nachtkastje in de hoop de snooze-knop te raken. Zonder succes. Ze opent één oog, richt haar hoofd iets op. Haar gedachten komen traag op gang. Het is zaterdagochtend, weet ze. Waar was ze mee bezig toen ze de avond ervoor haar wekker instelde op kwart voor tien? Ze drukt de snooze-knop in en zakt terug in haar hoofdkussen.

Zaterdagochtend! U2!

Meteen is ze klaarwakker. Ze schiet overeind en rent de slaapkamer uit. In de woonkamer drukt ze snel haar laptop aan. Er gebeurt niets. Waarom gebeurt er niets? Ze voelt het bloed naar haar wangen stijgen. Haar ogen vliegen naar de antieke wandklok. Tien minuten voor tien! Straks is ze te laat. Ze weet nog hoe moeilijk het was om kaarten voor het vorige concert van U2 te bemachtigen. Zo moeilijk dat het haar niet was gelukt. Dat gebeurt haar geen tweede keer.

Denk logisch na en houd je hoofd koel, spreekt ze zichzelf toe. Misschien is de accu leeg. Wanneer heeft ze haar laptop voor het laatst gebruikt? Donderdag nog, herinnert ze zich, toen ze aan het brainstormen was over de singlesactiviteiten

die ze deze zomer wil organiseren.

Ze trekt de onderste lade van haar dressoir open en vist de oplader van de laptop eruit. Snel sluit ze de computer aan en ze drukt op hoop van zegen op de aan-knop. Met een vrolijk piepje komt het apparaat tot leven. Opgelucht laat ze zich op een van de leren eettafelstoelen zakken. Snel surft ze naar de website van ticketonline en stelt alles zo in, dat ze nog maar op een paar knoppen hoeft te drukken zodra het tien uur is en de voorverkoop officieel van start gaat. Ze staart naar het klokje rechtsonder in haar beeldscherm. De minuten gaan zo langzaam als je erop let, denkt ze. Dan springt het klokje op tien uur en met een paar muisklikken bestelt ze twee kaarten voor het concert.

Kittana's kleren plakken aan haar lijf. Haar witte blouse en zwarte broek zijn kleddernat. Ze voelen vies aan haar lichaam als ze aan het stuur draait om in te parkeren. Niet haar sterkste punt. De regen plenst uit de hemel en voor de zoveelste keer die ochtend kan ze zichzelf wel voor het hoofd slaan dat ze haar jas is vergeten. Toen ze die ochtend van haar appartement naar haar auto liep, overviel haar de regenbui die haar bijna meteen doorweekte en haar humeur tot het nulpunt deed dalen.

En nu zit ze dan kletsnat in haar Mini Cooper te wachten voor haar kantoor in de hoop dat het op zeer korte termijn iets droger wordt.

'Ik ga verhuizen naar Zuid-Spanje,' mompelt ze in zichzelf terwijl ze door de voorruit naar de lucht gluurt of het al lichter wordt. Voor zover ze kan inschatten, ziet het er daar niet naar uit. Ze besluit het erop te wagen. Haar tas doet dienst als paraplu als ze van haar Mini Cooper in draf naar haar kantoorpand loopt. Niet dat dat nog veel zin heeft, ze is toch al nat. Vlak voordat ze de voordeur openduwet en de trap op stormt, drukt ze met de afstandsbediening in de auto-

sleutel haar Mini Cooper op slot.

Het eerste wat ze ziet als ze binnenkomt in haar kantoor is een huilende Marscha. Daar zit ze op te wachten: haar secretaresse die met rode oogjes zit te snuffen aan de balie. Anne hangt de liefhebbende collega uit en heeft een arm om haar heen geslagen.

‘Goeiemorgen,’ roept Kittana zo vrolijk mogelijk.

‘Hoi,’ zegt Marscha met haar meest zielige stemmetje. Kittana onderdrukt haar ergernis. Wat heeft dat kind nu weer? Ze moet de datum van het concert in haar agenda afblokken, dat moet ze doen in plaats van daar te zitten snuffen.

Kittana besluit geen aandacht aan haar te besteden en loopt door naar haar kantoor, de blik van Anne negerend. Ze laat zich vallen op haar bureaustoel en zet haar computer aan. Outlook openen, mailtjes checken – niets interessants –, agenda openen. Ze zoekt de bewuste concertdag op en typt met hoofdletters bovenaan ‘GEEN AFSPRAKEN’ en eronder in kleine letters ‘concert U2’. Ze haalt de ontvangstbevestiging van de bestelde kaarten uit haar tas en kijkt er even naar. Ze heeft bedacht de ontvangstbevestiging in een cadeau-envelop te doen en het zo aan haar vader te geven. Snel maakt ze een taak aan in Outlook: *cadeau-envelop balen bij V&D* en stelt de herinnering in op drie uur ’s middags.

Haar vader zal het geweldig vinden. Ze denkt hard na of ze qua muzieksmaak nog meer overeenkomsten hebben, maar ze kan er niet zo snel op komen.

Er wordt zachtjes op haar deur geklopt en Anne komt binnen. Met een zachte klik sluit ze de deur achter zich. Ze kijkt naar de grond en komt met kleine stapjes dichterbij. Kittana onderdrukt een zucht. Anne neemt haar baan als relatiebemiddelaar wel erg serieus. Misschien moet ze gewoon tegen haar zeggen dat ze niet in elke relatie hoeft te bemiddelen.

‘Hoe is het?’ vraagt Anne.

‘Goed, beetje natgeregend. Wat is er met Marscha?’

Anne haalt haar schouders op. ‘Misschien kun je even met haar gaan praten. Ze is een beetje overstuurd.’

‘Marscha moet gewoon eens aan haar werk gaan in plaats van altijd de aandacht naar zich toe te trekken.’

Misschien had ze dat beter niet kunnen zeggen, bedenkt ze. Anne kijkt haar aan alsof ze een of ander harteloos monster is.

Kittana draait met haar ogen. ‘Maak je geen zorgen, ik ga zo wel even met haar praten.’ Ze zal laten zien dat ze niet de beroerdste is.

Anne knikt en loopt haar kantoor uit.

Kittana leunt achterover in haar bureaustoel. Ze bekijkt haar agenda voor vandaag. Vanmiddag dus de aandeelhoudersvergadering, maar eerst heeft ze nog twee intakegesprekken staan. De ochtend staat afgeblokt voor het uitwerken van haar ideeën voor de te plannen singlesactiviteiten aankomende zomer. Voor de rest van de week ziet haar agenda er leeg uit, afgezien van een aantal intakegesprekken. Dat komt mooi uit, want ze moet nodig nadenken over de aanpak van de website en de reclamecampagne die ze wil gaan voeren. Het wordt tijd om het bedrijf weer eens goed onder de aandacht te brengen. Gelijk een puntje voor de agenda van de vergadering die middag.

Het valt haar op dat Marscha de post nog niet op haar bureau heeft gelegd. Dan moet ze zich wel erg ellendig voelen, aangezien ze de post altijd vóór negen uur klaar heeft liggen. Eerst maar eens even informeren wat er met haar aan de hand is. Misschien is er iemand overleden.

Ze loopt naar de receptie, waar Marscha net haar neus toeterend snuit in een zakdoekje. Waarom moet ze altijd alles zo overdreven doen, vraagt Kittana zich af.

‘Waarom huil je?’ vraagt ze.

Marscha schudt heftig haar hoofd. ‘Ik huil niet.’

Kittana leunt tegen Marscha’s bureau en bekijkt haar secretaresse eens goed. Het is een mooie meid met blonde krulletjes tot net over haar schouders. Haar kleren zijn netjes. Sexy zonder ordinair te zijn. Nog altijd vindt Kittana haar zeer representatief en ze zou niet graag iemand anders achter de balie zien. Daar komt bij dat Marscha goed is in haar werk.

‘Heus, het gaat wel weer met me. Maak je geen zorgen.’

‘Ik maak me ook geen zorgen. Ik dacht alleen dat je gehuild had. Is er iets ergs gebeurd?’

Marscha kijkt haar aan met een trillende bovenlip. ‘Hij heeft het uitgemaakt,’ snikt ze.

Dus dat is het. Haar secretaresse zit hier een beetje in háár tijd te janken om een vent. Kittana onderdrukt een diepe zucht en slaat haar armen over elkaar.

‘Kop op, geen hand vol, maar een land vol,’ zegt ze. ‘Is er nog post?’

Als Kittana weer achter haar bureau zit, klettert de regen tegen de ramen achter haar. Ze heeft haar haar gefatsoeneerd en haar make-up bijgewerkt. Toen ze langs Marscha liep zat die nog steeds – of alweer – te snotteren. In ieder geval heeft ze nu wel haar post. Ze bladert vlug het kleine stapeltje door. Wat ingevulde intakeformulieren, een kaart. Hé, leuk. Een trouwkaart. Ze glimlacht bij het lezen van de namen. Tim en Joan. Die herinnert ze zich nog wel. Ze heeft ze vorig jaar zelf aan elkaar gekoppeld. Ze leunt achterover in haar stoel en parkeert haar voeten op haar bureau. Wat heeft ze toch een heerlijke baan. Ze moet niet vergeten hun een felicitatiekaartje te sturen. Nog zo’n avond als de avond ervoor kan ze op korte termijn niet aan. Ze heeft even haar buik vol van bruiloften en dronken getuigen die proberen haar te versieren.

Ze moet niet vergeten Tim en Joan te vragen of ze hun successtory op haar website mag vermelden. ‘Wij vonden elkaar bij Perfect Match!’

Er steekt nog een grote kaart uit het stapeltje post. Een afbeelding van de Eiffeltoren glijdt door haar handen. Parijs. Ze is nog nooit in Parijs geweest. Ze neemt zich meteen voor om er binnenkort met Jennifer naartoe te gaan. Ze slaat de kaart open en leest de tekst aan de binnenkant. Misschien komt dat binnenkort wel héél binnenkort.

Ze trekt haar telefoon naar zich toe en toetst Jennifers nummer in.

‘Hoi!’ zegt ze als haar vriendin opneemt. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Op dit moment ben ik mij aan het inlezen voor een vergadering. Het is echt heel interessant. Ik vind het dan ook heel jammer dat je mij van m’n werk afleidt.’

‘O. Dan hang ik op. Bel later wel weer.’ Kittana heeft al bijna weer opgehangen als ze haar vriendin ‘nee, nee,’ hoort roepen door de hoorn.

‘Ja, dat krijg je ervan als je zulke opmerkingen maakt,’ zegt ze lachend terwijl ze de hoorn weer tegen haar oor drukt.

‘Vertel,’ zegt Jennifer.

‘Heb je het weekend van vijf april al iets te doen?’

‘Hmm, even denken. In april heb ik wel iets, even m’n agenda erbij.’ Kittana hoort geblader op de achtergrond. Nee hè, nu heeft ze natuurlijk al wat.

‘O, op vijf en zes april word ik verwacht op Texel. Ons jaarlijkse familieweekend.’ Het enthousiasme spat er niet vanaf. ‘Hoezo?’

‘Ach,’ zegt Kittana, haar schouders ophalend, ‘ik heb een uitnodiging gekregen van het reclamebureau dat ik altijd inschakel, om een weekend naar Parijs te gaan. Ik mag een gast meenemen.’

‘O, echt? Parijs lijkt me geweldig!’

‘Dan zeg je dat familieweekend toch af? Je familie zie je een andere keer wel weer.’

‘Dat kan ik niet maken,’ zegt Jennifer met een benepen stemmetje.

‘Ah Jen!’

‘Nee, echt niet, ze rekenen op me. Iemand moet toch de bingogetallen opnoemen en ervoor zorgen dat we de weg niet kwijtraken tijdens onze spannende puzzeltochten? Het spijt me, ik kan echt niet. Hé, vraag anders je moeder! Sorry, ik moet gaan, ik kom te laat voor de vergadering.’

Kittana legt haar telefoon neer en staart naar de uitnodiging. Ze ziet zichzelf niet echt met haar moeder naar Parijs gaan. Ze zou natuurlijk alleen kunnen gaan. Beelden van de onlangs bijgewoonde bruiloft flitsen door haar gedachten. Ze kan alle keren dat ze zulke ‘feestjes’ alleen moest trotseren niet meer op twee handen tellen. Parijs loopt niet weg. Ze kan altijd een andere keer met Jennifer erheen gaan.

Kittana kijkt haar kantoor rond en haalt diep adem. Ze leunt achterover en vouwt haar handen achter haar hoofd. Ze weet nog goed dat ze hier voor het eerst binnenwandelde. Alles was toe aan een flinke verbouwing, maar afgezien daarvan was het oude herenhuis goed onderhouden. Ze had het zelf willen schilderen, maar haar vader wilde er niets van weten. Het idee alleen al dat zijn dochter dat zelf zou moeten doen. Dat kon niet. Dus kwamen er schilders die de kale muren okergeel sausden. Een interieurontwerper kwam en bedacht de mooiste combinaties. Het enige wat ze in het kantoor helemaal zelf heeft uitgezocht, is het schilderij. Een Brood, natuurlijk, wat anders?

Ze is er gek op. De felle kleuren, de dikke zwarte lijnen. Als ze ernaar kijkt, overvalt haar nog altijd een rebels gevoel. Een gevoel dat ze altijd heel goed weet weg te stoppen, maar af en toe, als het heel erg druk is en ze het gevoel heeft te veel

dingen tegelijk aan haar hoofd te hebben, kijkt ze even naar het schilderij, dat haar vertelt dat het oké is om even uit de band te springen.

Vervolgens doet ze dat natuurlijk niet. Daarvoor is ze veel te keurig opgevoed. Wat zou haar vader wel niet zeggen?

Haar blik dwaalt over haar beeldscherm. Wat staat er nog meer op het programma vandaag? Outlook herinnert haar eraan dat ze een cadeau-envelop moet halen bij de V&D. Met een ruk komt ze overeind en graait wat papieren bij elkaar. Shit. Ze heeft veel te weinig tijd genomen om de financiën van de afgelopen drie maanden door te nemen. Geweldig, komt ze ook nog eens onvoorbereid op de aandeelhoudersvergadering. Bovendien wil ze bij de V&D ook nog theeglazen kopen voor haar moeder.

Ze stormt haar kantoor uit. Marscha kijkt op vanachter de balie. Haar ogen zien er nog wat opgezwollen uit van het huilen, maar ze zijn niet meer zo rood.

‘Ik moet rennen, anders kom ik te laat op de aandeelhoudersvergadering,’ zegt Kittana als ze voorbij de balie loopt.

‘O ja, de aandeelhoudersvergadering,’ zegt Marscha. ‘Doe je je ouders de groeten van me?’ Ze zet haar liefste gezichtje op.

Kittana glimlacht net zo liefjes terug. Ze weet best dat het niet bepaald stoer is dat haar ouders de mede-aandeelhouders zijn van haar bedrijf. Het ligt dan ook op het puntje van haar tong om te zeggen: ‘Doe je je vriendje de groetjes van me? O nee, dat hoeft niet meer’, maar ze slikt de woorden op het laatste moment in. De Bond van het Goed Managen zou het waarschijnlijk afkeuren.

2

Als ze de deuren van de V&D openduwet, blijft ze staan omdat ze simpelweg niet verder kan. Een opstopping. Waar komen die mensen allemaal vandaan? Heeft iedereen soms bedacht dat ze een laatste boodschap bij V&D moeten doen? Al snel ziet ze wat de opstopping veroorzaakt. De roltrappen doen het niet. Het is net of iedereen ineens compleet vergeten is hoe ze moeten traplopen. Hoofdschuddend probeert ze zich een weg te banen door de groep mensen. Hier heeft ze geen tijd voor. Eerst maar eens op zoek naar theeglazen. Ze weet zich langs een vrouw met een paars hoedje te wurmen om koers te zetten naar de lift.

Ze gaat nooit met de lift. Ze heeft een hekel aan de lift.

Maar nood breekt wet. Als ze te laat bij haar ouders komt voor de aandeelhoudersvergadering kan ze een opmerking van haar vader verwachten en daar zit ze niet op te wachten.

Zodra de liftdeuren voor haar neus dichtglijden, weet ze weer waarom ze zo'n hekel aan liften heeft. Het is er klein – hoewel die van de V&D nog wel meevalt –, benauwd en complete vreemden staan veel te dicht bij haar.

Op de tweede verdieping stappen de meeste mensen uit. Het beklemmende gevoel op haar borst neemt iets af. Het

knopje met een lichtgevende ‘2’ erop op het paneel naast de deur flikkert. De lift komt langzaam in beweging. Nog één verdieping, dan kan ze dit stinkende hok verlaten.

Ze verliest bijna haar evenwicht als de lift een schokkende beweging maakt. Haar hart begint wild te bonken als de lampen flikkeren. Dan staat de lift stil en met een laatste flikkering van het tl-licht wordt het donker om haar heen.

Ze voelt haar adem in haar keel stokken, zweetdruppels vormen zich op haar voorhoofd en bovenlip. *Wat gebeurt er, wat gebeurt er!*

‘Rustig maar,’ zegt een stem naast haar. O nee, heeft ze dat hardop gezegd?

‘Ja, dat zei je hardop.’

Er knippert iets voor haar ogen en dan kan ze weer zien. Het licht is niet zo fel als daarvoor, maar fel genoeg om de man die tegenover haar staat duidelijk te zien. Met een toenemend angstgevoel stelt ze vast dat ze de enigen zijn in de lift.

De man ziet er in ieder geval niet onaardig uit. Hij is lang en heeft een vriendelijke uitdrukking op zijn gezicht. Niet vriendelijk genoeg om haar gerust te stellen.

‘Het komt wel goed. We zitten alleen maar even vast,’ zegt de man.

Kittana voelt het zweet in straaltjes over haar rug stromen. Ze hoeft niet in de spiegel te kijken om te weten dat ze een knalrood hoofd heeft. Hoezo, het komt wel goed? Hoezo, we zitten alleen maar even vast?

Nu weet ze pas echt waarom ze een hekel heeft aan liften. Ze draait zich naar het paneel en begint wanhopig op alle knopjes te drukken. Ze drukt een rode knop in waarop een telefoonhoorn staat afgebeeld. Ze drukt haar oor tegen het metaal erboven waarin allemaal kleine gaatjes zitten, verwachtend een stem te horen die haar gerust zal stellen. Iemand van de hulpdiensten die haar vertelt dat alle beschik-

bare brandweerauto's zijn uitgerukt om haar zo snel mogelijk uit de lift te bevrijden.

Ze hoort niets.

'Hallo? Kan iemand ons helpen? De lift zit vast,' roept ze tegen de gaatjes. Vervolgens drukt ze haar oor ertegenaan. Ze hoort niets.

Haar ademhaling gaat steeds sneller. Straks gaat ze nog hyperventileren.

'Ik denk niet dat dat zoveel helpt,' zegt de man.

Kittana draait haar hoofd naar hem toe. O ja, ze is hier met nog iemand, dat is ook zo.

'Dat is volgens mij een luchtrooster,' merkt hij op.

Een luchtrooster? Wat bazelt die kerel toch allemaal?

'Ik moet hier weg. Ik kan hier niet blijven.' Met een wild gebaar trekt ze haar tas van haar schouder en zoekt naar haar iPhone. Waar is dat geval nou weer gebeven? O, daar. Ze grijpt de iPhone beet alsof die haar laatste houvast in de hele wereld is en toetst het alarmnummer in.

De stem die ze hoort lijkt van ver weg te komen. Als ze nu maar niet flauwvalt.

'Ik zit vast in de lift,' zegt ze. De stem lijkt van steeds verder weg te moeten komen en de woorden die haar oor bereiken, bevallen haar niet. 'Ja, maar het is ook een noodgeval,' zegt ze. 'Ik moet hier echt weg.'

Ze houdt het toestel van haar oor af en staart ernaar. Opgehangen.

'Dit is toch een noodgeval?' vraagt ze aan de man.

Hij lacht vriendelijk. 'Rustig maar, het komt wel goed.'

Ze laat haar iPhone in haar tas glijden en schudt wild met haar hoofd. Hoe kan ze nu rustig zijn als ze hier opgesloten zit? Was die lift de hele tijd al zo klein?

Door het raampje van de liftdeur ziet ze niets anders dan een zwarte muur. Ze voelt de rillingen over haar rug lopen en ze weet dat ze zich nu moet omdraaien, haar blik afwenden

van die muur. Anders komt het zeker niet goed.

De man gaat dichterbij haar staan en haar eerste reactie is hem weg te duwen. Wat denkt hij wel niet?

Als hij haar handen vastpakt, laat ze het toe.

‘Rustig maar. Haal eens diep adem. Wil je dat voor mij doen?’ Hij praat langzaam tegen haar. Er hangt een soort kalmte om hem heen waar ze jaloers op is. Ze ziet hem diep inademen en als vanzelf doet ze mee. In... uit, in... uit.

‘Doe je ogen maar dicht. Stel je nu eens voor dat je op een eiland bent. Je staat op het strand en je hoort het ruisen van de zee. De koele zee spoelt het zand van je voeten, een warme bries blaast het haar uit je gezicht.’

Ze ziet het voor zich. Een wit strand met palmbomen strekt zich voor haar uit. De zee is zo helder dat ze de visjes die erin zwemmen kan tellen. Het water is koel en ze moet de neiging weerstaan om er verder in te rennen. De grond onder haar voeten beweegt. Een aardbeving?

Ze opent haar ogen en kijkt in het gezicht van de man tegenover haar. Hij lacht vriendelijk en zijn bruine ogen kijken haar onderzoekend aan. Hij houdt nog steeds haar handen vast.

De lift is in beweging gekomen en met een zacht plinggeluid schuiven de liftdeuren open.

Zonder iets te zeggen maakt ze haar handen los uit die van hem, draait zich om en loopt de lift uit. Ze kijkt niet een keer achterom.

Kittana rijdt de lange oprijlaan op van het huis van haar ouders. Het valt haar op dat de berkenboompjes die vorig jaar door het hoveniersbedrijf zijn aangeplant, goed groeien. De zon schijnt op de witte villa en ze zwaait naar haar moeder, die voor het raam op de uitkijk staat. Zo laat is ze toch niet? Oké, het is een halfuurtje later geworden dan gepland, maar ze heeft een goed excuus.

Wat een gedoe in die lift. Ze snapt nog steeds niet dat ze zich zo heeft laten gaan. Wat zou die man van haar denken? Hoe kon ze zo dom doen? Ze krijgt er kromme tenen van als ze bedenkt hoe ze eruitgezien moet hebben met haar hoofd tegen die metalen plaat gedrukt, ondertussen een-een-twee aan het bellen. Ze haalt diep adem. Niet meer aan denken nu. Het zit er niet in dat ze die man snel weer tegen zal komen, dus wat maakt het uit? Niemand zal ooit weten hoe belachelijk ze zich heeft gedragen.

Ze parkeert haar Mini Cooper voor de garage met dubbele deuren en loopt naar de voordeur. Ze zoekt in haar tas naar haar sleutel, maar haar moeder is haar voor.

‘Dag lieverd,’ zegt ze terwijl ze de eikenhouten deur opentrekt. ‘Wat ben je laat. Je vader en ik wachten al een eeuwigheid.’

‘Sorry, ik zat vast in de lift.’ Ze spreekt de gedachte niet uit dat zij en haar moeder vroeger vaak een eeuwigheid op haar vader moesten wachten, omdat hij weer met zijn handen in andermans hersens zat te wroeten en daarom compleet vergat te bellen dat hij niet thuis zou komen om te eten. ‘Het leven van een neurochirurg valt niet te plannen,’ zei hij dan als haar moeder er iets van zei.

‘Kindje, wat ben je laat,’ zegt haar vader als ze de woonkamer binnenkomt. Zoals altijd struikelt ze bijna over het hoogpolige tapijt en wordt haar blik meteen getrokken naar het geschilderde portret van haar ouders boven de schouw. Het domineert de hele kamer en geeft haar een ongemakkelijk gevoel. Zelfs als ze vroeger het rijk alleen had, had ze nog het gevoel dat haar ouders haar in de gaten hielden.

‘Het is toch geen stijl om te laat te komen op een aandeelhoudersvergadering.’ Haar vader zet een vriendelijke glimlach op, maar ze hoort het misprijzen in zijn stem.

‘Van harte gefeliciteerd met je verjaardag, pap,’ zegt ze daarom vrolijk en ze zoent hem op zijn gladde wangen.

Haar vader neemt plaats in zijn luie stoel en Kittana gaat tegenover hem op de zwarte leren hoekbank zitten. Ze ritst haar tas open. Ze zoekt de felgekleurde feestenvelop die ze bij de V&D heeft gekocht. Ondanks de stress en schaamte was ze er toch nog in geslaagd zo'n ding te vinden.

Haar moeder zet drie mokken met thee op de glazen salontafel neer en gaat naast haar zitten. Het herinnert haar aan de theeglazen en samen met de rode envelop waarop staat 'van harte gefeliciteerd' pakt ze het doosje met de theeglazen uit haar tas.

'Alsjeblieft.'

Haar vader pakt de envelop van haar aan en glimlacht. Ze geeft de theeglazen aan haar moeder.

'Ach, kind toch. Dat had niet gehoeven.' Zal ze maar vertellen dat zij het was die twee theeglazen heeft laten vallen in plaats van Marja, hun huishoudster?

Ze doet haar mond al open om wat te zeggen als ze de stralende lach van haar vader op zijn gezicht ziet, maar hij is haar voor.

'U2! Heb je kaarten besteld voor U2? Daar heb ik nou altijd al naartoe gewild. Hoe wist je dat?'

Kittana haalt haar schouders op. 'Ach ja,' zegt ze.

Haar vader knikt zonder haar aan te kijken. 'En twee kaarten nog wel. Jammer dat je moeder daar niets aan vindt.'

'Eh, nou eigenlijk...' begint Kittana. Haar vader houdt zijn hand op om haar te onderbreken.

'Geen nood, ik weet nog wel iemand.' Hij pakt zijn mobiele telefoon uit het zakje van zijn overhemd en begint op de toetsen te drukken. Het piepgeluid doet zeer aan Kittana's oren en ze schuift heen en weer op de bank. Ze kijkt naar haar moeder, die net een slok van haar thee neemt. Zij ziet blijkbaar de paniek in haar ogen.

'George, ik denk dat Kittana...'

'Een momentje, lieve, ik ben aan het bellen.' Hij staat op

uit zijn stoel en loopt de kamer uit. ‘Zeg Frits, kerel, heb je weleens van dat bandje U2 gehoord?’ hoort Kittana hem zeggen terwijl hij de woonkamer uitloopt. Ze voelt de tranen achter haar ogen prikken en ze vraagt zich af hoe dit nu zo fout heeft kunnen lopen.

Haar moeder legt haar hand op haar arm. ‘Je wilde met hem gaan, hè?’ zegt ze.

Kittana knikt. Als ze iets wil zeggen, blijft haar stem in haar keel haperen.

‘Zo, dat is dan geregeld. Frits wil graag mee. Wat een geweldig cadeau, lieverd. Dank je wel.’ Haar vader loopt de woonkamer binnen en gaat achterover in zijn stoel zitten. Kittana concentreert zich op de zwart leren bekleding ervan en fabriceert een glimlach op haar gezicht.

‘Ik wist wel dat je het mooi zou vinden,’ zegt ze.

‘Misschien is het nu tijd voor de vergadering,’ stelt haar vader voor.

Ja, een goed idee. Dan hoeft ze tenminste niet meer te denken aan de teleurstelling die door haar lijf giert. Ze rommelt in haar tas op zoek naar de agenda die ze snel nog even in elkaar heeft geflanst. De meeste punten zijn standaard, dus veel werk was het niet.

Ze luistert naar haar vaders zware bromstem als ze de financiële stukken die de accountant heeft opgesteld doornemen. Ze moet bijna gniffelen in zichzelf. Elke keer hetzelfde liedje. ‘Let op Alkmaar, dat is nog een zorgenkindje’, ‘Wat valt er allemaal precies onder kantoorkosten?’, ‘De omzet van Leeuwarden blijft iets achter’. En haar moeder die overal ‘ja, ja’ op zegt, terwijl ze telkens met haar hand door haar haar strijkt, waardoor haar flaporen zichtbaar worden.

‘Ik heb ook plannen om de website aan een grondige metamorfose te onderwerpen,’ zegt Kittana. ‘En dat niet alleen, ik zou ook graag in overleg willen met reclamebureau C&C

over het opzetten van een reclamecampagne.’

Er verschijnt een diepe rimpel op het voorhoofd van haar vader. ‘Ja, daar hebben we het in het begin van het jaar over gehad. Als het goed is, hebben we daar een budget voor opgesteld.’

Kittana knikt. ‘Ik wil er nu ook snel mee beginnen. De zomer komt eraan en ik wil leuke singlesactiviteiten plannen. Het kan een heleboel nieuwe leden opleveren.’

Haar moeder knikt enthousiast. ‘Ja, goed idee.’

‘Ben je soms naar de kapper geweest?’ vraagt Kittana aan haar. Ineens valt het haar op dat haar moeders haar anders zit dan anders.

Haar moeder lijkt op te leven bij de opmerking en strijkt met haar hand door haar haar.

‘Ja, gisteren. Een beetje korter, een beetje blonder. Vind je het leuk?’

Kittana knikt. ‘Maar niet steeds je haar achter je oren doen, hoor. Dan ziet iedereen je flaporen.’ Ze richt zich tot haar vader. ‘Volgende punt graag.’ Ze wil er vaart achter zetten. Ze heeft het wel gehad met deze vergadering.

‘En zijn er verder nog bijzonderheden?’ vraagt haar vader. Kittana ziet op de agenda dat ze bij het wat-verder-ter-tafelkomt-punt zijn aanbeland en ze haalt opgelucht adem. Ze moet er wat voor overhebben met haar ouders als aandeelhouders in haar bedrijf. Niet dat ze klaagt, helemaal niet. Zonder hen had ze het natuurlijk nooit kunnen doen. Of liever gezegd, zonder hun financiële injectie had ze het nooit kunnen doen.

Zou ze hem nu wel of niet over Parijs vertellen? Hij zal erop staan dat ze gaat, dat weet ze zeker. Als ze het niet vertelt en hij komt er later achter, is ze ook nog niet jarig.

‘Over C&C gesproken, ik heb een uitnodiging gekregen voor een bezoek aan hun nieuwe hoofdkantoor. In Parijs.’

Haar vader begint zijn pijp aan te steken, het absolute

teken dat de vergadering ten einde is gekomen.

‘O, Parijs, wat romantisch. Daar zijn je vader en ik al vele malen geweest. Je bent vast helemaal in je nopjes dat je daarnaartoe gaat,’ zegt haar moeder. Ze beweegt haar hand naar haar hoofd, waarschijnlijk om een pluk haar achter haar oor te duwen, maar bedenkt zich en laat haar arm slap naast zich op de bank vallen.

Kittana haalt haar schouders op. ‘Ik dacht eigenlijk, ik bedoel, ik zat te denken dat...’ Ze schraapt haar keel en kijkt naar haar vader. Waarom is het nou zo moeilijk om te zeggen dat ze er niet heen wil in haar eentje? ‘Ik ga er niet heen.’

Haar vader onderbreekt het stoppen van zijn pijp. ‘Hoezo, je gaat er niet heen? Kittana, ik denk dat het heel erg belangrijk is dat je er wel heen gaat. In het kader van het zelfstandig ondernemerschap kun je daar veel goede contacten opdoen. En het is een hele eer dat ze je uitnodigen, dat ze iets speciaals organiseren voor hun beste klanten. Daar komt bij dat je moeder en ik niet het eeuwige leven hebben. Dan moet je zelf de kar trekken.’

In gedachten telt ze tot tien. Ze voelt het bloed naar haar wangen stijgen. Hoe kan het toch dat ze bijna dertig is en dat haar ouders nog steeds haar leven bepalen?

‘Goed, goed, ik ga er wel heen. Je hebt gelijk,’ weet ze uit te brengen. Snel drinkt ze haar thee op en loopt de woonkamer uit. Ze mompelt iets over naar de wc gaan. Haar hakken tikken op de marmeren vloer in de hal. Steeds sneller. Ze loopt de wc binnen en doet het deksel van de bril naar beneden. Met een zucht gaat ze erop zitten. Ze haalt een paar keer diep adem. Zo, dat is beter. Even weg van die twee. Of liever gezegd, even weg van haar vader. Haar moeder is een lieve schat, altijd al geweest, maar haar vader...

Ze kan zich nog herinneren dat ze thuiskwam met haar schoolrapport. Ze moet een jaar of tien geweest zijn en ze had allemaal achten gehaald. Ze kon niet wachten om haar

vader de cijfers onder zijn neus te duwen. Ze stelde zich voor hoe hij haar zou omhelzen, hoe hij haar op zou tillen en door de lucht zou zwieren en zeggen dat hij trots op haar was.

Toen ze thuiskwam, was haar vader er nog niet. Hij had een spoedoperatie en zou pas veel later thuis zijn. Dus wachtte ze. Ze kwam de hele avond niet van haar plek af. Haar hart klopte in haar keel en af en toe kriebelde er een spiertje boven haar linkeroog. Uiteindelijk kwam hij thuis. Moe ging hij op zijn stoel zitten en ze gaf hem haar rapport. Hij had naar de cijfers gestaard. Waarschijnlijk maar een paar tellen. Voor haar leek het een eeuwigheid.

Toen keek hij op. ‘Mooie cijfers,’ zei hij, ‘maar als je chirurg wilt worden, zul je toch tien moeten halen in plaats van achten.’

Wat een teleurstelling moet ze voor hem zijn. Die tien heeft ze nooit gehaald. Chirurg is ze ook niet geworden.

‘En hoe is het met mijn favoriete nichtje?’

‘Tante Sophie!’ Kittana neemt de twee luchtkusjes van haar tante in ontvangst.

‘Gewoon Sophie, dat weet je nu toch wel?’ Ze kijkt haar quasi-verontwaardigd aan. Natuurlijk weet Kittana dat wel, maar het blijft leuk om de blik in haar ogen te zien als ze de tien jaar jongere zus van haar moeder tante noemt.

Kittana geeft de man die met haar tante mee is gekomen een hand en hij stelt zich voor als Dave. Ze neemt zich voor de naam snel weer te vergeten, aangezien Sophie telkens als ze haar ziet een andere en niet te vergeten veel jongere man meeneemt om haar gezelschap te houden. Dave lijkt ook nog eens weg te zijn gelopen uit de nieuwste Davidoff-reclame. Hoe doet ze dat toch, vraagt Kittana zich af. Ze zou het graag willen weten, misschien kan ze er iets van opsteken.

‘George, darling, van harte met je verjaardag. Hoe oud ben je nu geworden? Vijfenveertig?’ Sophie kirt erover als ze

Kittana's vader trakteert op twee luchtkusjes en Kittana schiet in de lach bij het zien van zijn opgetrokken wenkbrauwen.

'Het feest kan beginnen, want Sophie is *here*,' zegt haar tante terwijl ze naast Kittana op de bank gaat zitten. Eindelijk zet ze haar zonnebril af en stopt deze in haar Louis Vuitton-handtas.

'Kom hier maar zitten, schat,' zegt ze tegen Dave terwijl ze op de vrije plaats naast haar op de bank klopt.

Kittana kan een glimlach niet onderdrukken. Misschien zit Sophie in een soort midlife-crisis. Haar man is een paar jaar geleden overleden en heeft haar een fortuin nagelaten. Sinds die tijd doet Sophie niets anders dan golfen en shoppen. Volgens Kittana's vader heeft ze last van pedofiele neigingen. Als ze een blik werpt op het jonge gezicht van Dave, schat ze hem inderdaad niet ouder dan een jaar of twintig, eenentwintig.

Kittana besluit haar moeder een handje te helpen in de keuken. Ze verwacht niet veel gasten, heeft ze haar al verteld. Alleen wat familie en de burens. Voor zover je de mensen die in het huis drie kilometer verderop wonen, burens kunt noemen.

Ze wandelt de keuken binnen en ziet haar moeder druk in de weer met gevulde eieren. Op een grote schaal heeft ze hapjes keurig gerangschikt. Meteen voelt Kittana zich te veel. In de keuken is haar moeder op haar best en ze heeft Kittana helemaal niet nodig.

Ze hijst zich desalniettemin op een van de krukken aan een uitloper van het keukenblad. Ze wrijft met haar vingers over het zwarte blad met daarin kleine metallic stukjes verwerkt. Vast een of andere dure interieurontwerper die verteld heeft dat het de laatste trend was.

'Hoe gaat het met het liefdadigheidsbal?' vraagt ze terwijl haar moeder haar best doet de vulling zo secuur mogelijk in de halve eieren te doen.

‘Goed. Druk, maar heel goed.’

Zo lang als Kittana zich kan herinneren, is haar moeder druk met liefdadigheid. Elk jaar organiseert ze een groot diner met aansluitend een feest waarvan de opbrengst naar een goed doel gaat.

Kittana rekt zich uit om een van de pas gevulde eieren van de zilveren schaal te pakken. Haar moeder geeft haar een zachte tik over haar vingers. ‘Afblijven,’ zegt ze.

‘Sorry hoor. Als ik je moet helpen, dan laat je het me maar weten.’

Haar moeder draait zich naar haar om en veegt een haarlok met de rug van haar hand uit haar gezicht.

‘Lief aangeboden, maar je hebt het al druk genoeg met je eigen werk.’ Ze veegt haar handen af aan haar keukenschort. ‘Neem jij koffie mee voor Sophie? Ze kan vast wel een sterke kop gebruiken nu je haar alleen hebt gelaten met je vader.’

Kittana grinnikt terwijl ze koffie inschenkt en terugloopt naar de woonkamer.

Kittana vraagt zich af wat haar moeder precies verstaat onder ‘niet veel gasten’. Vanaf haar plekje op de bank kijkt ze de kamer rond en vraagt zich af wie al die mensen zijn. Ze herkent een oom en tante en dan zijn er natuurlijk Sophie en Dave, de man die bij de schouw staat komt haar vaag bekend voor, maar dan houdt het ook wel op. Haar vader schijnt zich uitstekend te vermaken en Kittana vraagt zich telkens af hoe hij dat doet. Hij praat zo makkelijk met mensen. Misschien is dat ook niet zo verwonderlijk als je dertig jaar als neurochirurg hebt gewerkt. Misschien word je daardoor wel een topper in ‘socializing’. Zie je wel, ze had gewoon chirurg moeten worden.

Als dat soort gedachtes haar hoofd gaan vullen, is het tijd voor wat sterkers dan appelsap. Ze staat op en loopt naar de keuken, waar ze uit de vitrinekast een van de kristallen wijn-

glazen pakt, en vult deze met een rode wijn.

‘Als je toch bezig bent, doe mij er dan ook maar eentje,’ hoort ze Sophie achter haar zeggen terwijl die haar lege glas naast dat van Kittana neerzet.

‘Kun je Dave wel zo lang alleen laten?’ vraagt Kittana, ondertussen Sophies glas bijvullend.

‘Hij redt zich vast prima zonder mij. Hij staat niet bekend om zijn zwijgzaamheid, zoals sommigen onder ons.’

Kittana negeert de steek onder water. Soms kan haar tante een krenge eersteklas zijn.

Sophie pakt het glas van het keukenblad en neemt een slokje wijn. ‘Eén ding kan ik wel van je vader zeggen: wat wijnen betreft heeft hij een uitstekende smaak.’ Ze neemt nog een slokje en sluit genietend haar ogen. ‘Hoe is het verder met jou?’ vraagt ze als ze haar ogen weer opendoet. ‘Je bent een beetje stil vanavond, is het niet?’

Kittana neemt een grote slok uit het glas en ziet Sophie met afgrijzen toekijken. Niet echt een beschaafde manier om wijn te drinken, lijkt ze te willen zeggen.

‘Het gaat wel. Ik heb een uitnodiging gekregen om voor mijn werk naar Parijs te gaan.’

Sophies ogen lichten op. ‘Maar dat is geweldig. Je bent er nog nooit geweest, toch?’

‘Het is helemaal niet geweldig. Ik wil er niet heen, maar mijn vader vindt het natuurlijk een geweldig idee. Een uitstekende kans om te netwerken,’ bouwt Kittana haar vader na.

‘Zo erg is Parijs anders niet.’

‘Nee, maar wel als je er in je eentje naartoe moet,’ zegt Kittana. Ze heeft nog een bodempje wijn in haar glas en laat dit voorzichtig ronddraaien. ‘Zeg eens eerlijk, Sophie, hoe doe jij dat? Je hebt op elk feestje een leuke jonge vent aan je arm.’

Sophie drinkt haar glas leeg en lacht een rij spierwitte tanden bloot. ‘Gewoon een praatje maken. Het hebben van een

flinke spaarpot is zeer aantrekkelijk voor die jonge mannen. Een beetje lef kan geen kwaad en zelfvertrouwen is onontbeerlijk.'

'Dat is alles?' vraagt Kittana. Ze heeft geen idee wat ze dan gedacht had, maar Sophie laat het wel heel makkelijk klinken.

'Ja, er is niets aan.' Ze drukt zich omhoog bij het aanrecht, schuift haar billen op het blad en slaat haar benen over elkaar. 'Maar heb jij dan niet een heel bestand vol met leuke mannen?'

'Wat bedoel je?'

'Je hebt toch een datingbureau? Leuke mannen genoeg die zich inschrijven, dacht ik zo.'

Kittana trekt een gezicht. 'Vaak is er een reden dat die mannen nog single zijn.' Ze vertelt maar niet over haar debacle van een paar jaar geleden. Behalve Jennifer weet helemaal niemand daarvan en dat wil ze graag zo houden. Als ze eraan terugdenkt, voelt ze het schaamrood op haar wangen branden.

Sophie maakt een geluidloze 'O' met haar mond. 'Ik geloof,' zegt ze dan, terwijl ze zich nog een glas wijn inschenkt, 'dat er voor iedereen een bijzonder iemand rondloopt. Van mijn bijzonder iemand moest ik helaas te vroeg afscheid nemen. Wie weet vind jij jouw bijzonder iemand wel in Parijs.'

Kittana haalt haar schouders op.

'Het heet niet voor niets de stad van de liefde,' zegt Sophie.

De woorden blijven de rest van de avond door Kittana's hoofd spoken. Ze ziet hoe haar vader af en toe een blik van verstandhouding wisselt met haar moeder, terwijl ze allebei met verschillende mensen gesprekken onderhouden. Het is een soort telepathie die ze wel vaker ziet bij stellen die al zo lang bij elkaar zijn. Een fase in een relatie die je alleen maar

kunt bereiken als je elkaar door en door kent en open en eerlijk durft te zijn. Ze vraagt zich af of ze zelf ooit de mogelijkheid zal krijgen om zo'n relatie op te bouwen.

Het kirren van Sophie om Daves opmerkingen valt moeilijk te negeren en Kittana kan zich gemakkelijk voorstellen hoe die relatie eruitziet. Lang leve de lol en vrijheid, blijheid. Iets wat misschien ook wel te benijden is. Maar zelfs zoiets simpels als dat is op dit moment niet voor Kittana weggelegd. Ze zucht diep. Wie weet wat de stad van de liefde voor haar in petto heeft.

JOLANDA HAZELHOFF

Party in Parijs

Op zoek naar Mr. Right in Parijs?

Kittana Wallenburg hoeft niet zo nodig op zoek naar de ware. Ze heeft een eigen relatiebemiddelingsbureau en voor haar is liefde vooral business! Totdat ze een uitnodiging krijgt voor een weekend in dé stad van de liefde, Parijs.

Als haar beste vriendin verstek laat gaan en diezelfde avond Jack, 'haar' aantrekkelijke pizzabezorger voor de deur staat, vraagt ze hem om mee te gaan. Het lijkt een leuke match, maar al snel merkt Kittana dat zijn interesse niet alleen naar haar uitgaat. Bijna loopt het weekend met Jack op een drama uit, maar dan ontmoet Kittana Julian Vermeer. Hij laat haar Parijs zien en het klikt wel tussen de twee. Als vrienden, zo denkt ze, maar thuisgekomen blijft ze met de twee mannen afspreken. Dat moet kunnen, vindt zij. Totdat het tot een confrontatie komt tussen Julian en Jack!!

Jolanda Hazelhoff debuteert in de chicklitreeks van Zomer & Keuning. Met deze roman bewijst ze over fantasie en schrijversschap te beschikken. Om helemaal verliefd op Parijs te worden: Vive l'amour!

NUR 301

ISBN 978-90-5977-525-1

9 789059 775251

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl